

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupeného JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou, se sídlem Brno, Starobrněnská 13, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 925/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM-2015/AŘ-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2005, č. j. 36 Az 925/2003 – 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Evě Poláčkové **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 10. 2003 č.j. OAM-2015/AŘ-2002 byl jako opožděný zamítnut rozklad podaný žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 9. 2001 č.j. OAM-3909/VL-10-P18-2001, kterým byl zamítnut návrh žalobce na zahájení řízení o udělení azylu jako zjevně nedůvodný podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném do 31. 1. 2002 (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný uvedl,

že dne 1. 10. 2001 byla žalobci zaslána zásilka obsahující výzvu k převzetí rozhodnutí na den 22. 10. 2001, a to na adresu, kterou uvedl jako místo, kde se bude po dobu řízení o udělení azylu zdržovat, tato zásilka se vrátila dne 2. 10. 2001 zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán I. stupně tedy ve smyslu ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu přistoupil k náhradnímu způsobu doručování písemnosti a výzvu vyvěsil. Vzhledem k tomu, že žalobce se nedostavil k převzetí vydaného rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, je dle ustanovení § 24 odst. 4 zákona o azylu toto datum považováno za den, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Žalovaný konstatoval, že podaný rozklad je opožděný, protože byl podán poté, co rozhodnutí nabylo právní moci, tedy po uplynutí v ustanovení § 29 odst. 2 zákona o azylu stanovené sedmidenní lhůty ode dne doručení. V případě žalobce sedmidenní lhůta pro podání rozkladu uplynula dne 29. 10. 2001, žalobce rozklad podal k poštovní přepravě teprve dne 14. 11. 2001.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17. 3. 2005 č. j. 36 Az 925/2003 - 22 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud zejména uvedl, že v postupu správního orgánu I. stupně ani žalovaného neshledal pochybení. Z čestného prohlášení žalobce a i z evidence Ministerstva vnitra týkající se pobytu žadatelů o azyl soud zjistil, že v době doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce měl zdržovat na adrese B. – B., V. 102. Ze správního spisu je dle soudu dále zřejmé, že při pokusu o doručení výzvy k převzetí předmětného rozhodnutí se zásilka vrátila zpět jako nedoručitelná s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Protože byly splněny podmínky uvedené v § 24 odst. 3 zákona o azylu, byla výzva uložena u pověřeného zaměstnance ministerstva v pobytovém středisku, které je nejbližší místu evidovaného pobytu účastníka řízení mimo toto středisko, tj. v případě žalobce v P. s. Z. Oznámení o uložení písemnosti bylo také po dobu 15 dnů vyvěšeno na místě obvyklém, a to od 4. 10. 2001 do 19. 10. 2001, přičemž ve smyslu ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu se za den doručení výzvy považuje den 19. 10. 2001. Ve výzvě byl žalobce vyzván k převzetí rozhodnutí dne 22. 10. 2001 a tohoto dne bylo také rozhodnutí doručeno ve smyslu ustanovení § 24 odst. 4 zákona o azylu. Žalobce rozklad podal k poštovní přepravě až dne 14. 11. 2001. Žalobce sice uvádí, že nebyl dán důvod pro postup dle § 24 odst. 3 zákona o azylu, neboť se na adrese, kam mu bylo doručováno, zdržoval, ale žádné důkazy na podporu svého tvrzení nenavrhl. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že postup dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu důvodný proto, že se z místa hlášeného pobytu žalobce vrátila zásilka žalovaného jako nedoručitelná s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, když žalovaný v řízení o udělení azylu porušil především ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“). Stěžovatel nadále trvá na názoru, že pro použití fikce doručení nebyly v jeho případě dány podmínky stanovené v příslušném ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu. Přestože se v místě hlášeného pobytu stěžovatel zdržoval, zásilka byla vrácena s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Stěžovatel má za to, že správní orgán I. stupně přikročil k náhradnímu způsobu doručování písemnosti, aniž by ověřil, zda se na uvedené adrese skutečně zdržuje, přitom stěžovatel se tam skutečně zdržoval, ze strany pošty tedy došlo při doručování výzvy k nesprávnému postupu. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítá, že již během řízení před správním orgánem I. stupně bylo jeho čestným prohlášením

prokázáno, že se na adrese B.-B., V. 102, zdržoval, absentovala tak základní podmínka pro možnost zvolit postup náhradního doručení. Rovněž z přehledu správního orgánu I. stupně o místech pobytu stěžovatele je zřejmé, že v době doručování rozhodnutí musel správní orgán I. stupně vědět o tom, že má stěžovatel povolen pobyt na citované adrese a že se na ní od 26. 6. 2001 fakticky zdržuje. Dle stěžovatele nelze mít za prokázané, že se na uváděné adrese nezdržoval, opřel-li krajský soud napadený rozsudek o tuto skutečnost, pak užitou právní fikci založil na skutkovém stavu, který nemá oporu v souhrnu provedených důkazů. Stěžovatel má za to, že k nedošlo k řádnému náhradnímu doručení a rozhodnutí správního orgánu mu bylo doručeno teprve jeho faktickým převzetím dne 9. 11. 2001, od tohoto data je třeba počítat běh lhůty k podání rozkladu, o čemž ostatně svědčí i přípis správního orgánu I. stupně adresovaný žalovanému ze dne 15. 5. 2002, který jako den doručení rozhodnutí uvádí 9. 11. 2001. Krajský soud měl dle názoru stěžovatele pro tuto důvodně vytýkanou vadu rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkazuje na správní spis ve věci. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel rovněž namítá důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vadu řízení vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o azylu se všechny písemnosti doručují účastníkovi řízení do vlastních rukou v místě, ve kterém je evidován jeho pobyt. Pokud se účastník řízení v místě doručení písemnosti nezdržuje a jeho pobyt není znám, uloží se písemnost určená do vlastních rukou účastníka řízení dle ustanovení § 24 odst. 3 téhož zákona u pověřeného zaměstnance ministerstva v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde má účastník evidován pobyt, nebo v přijímacím či pobytovém středisku, které je nejbližší místu evidovaného pobytu mimo zmíněná střediska, po dobu 15 dní a oznámení o jejím uložení se vyvěsí na místě obvyklém. Poslední den lhůty se považuje za den doručení písemnosti a doručení rozhodnutí, k jehož převzetí byl účastník řízení písemně vyzván, i když se o jejich uložení nedozvěděl. Ustanovení § 24 odst. 4 zákona o azylu pak stanoví, že nedostaví-li se účastník řízení k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí účastníkovi řízení doručeno.

Krajský soud při posuzování zákonnosti postupu žalovaného a správního orgánu I. stupně vycházel z předloženého spisového materiálu ve věci, ze kterého zjistil, že stěžovatel

čestným prohlášením ze dne 26. 6. 2001 stvrdil, že po dobu azylového řízení se bude zdržovat na adrese B.-B., V. 102. Správní orgán I. stupně stěžovateli na tuto adresu dne 1. 10. 2001 zaslal výzvu k převzetí rozhodnutí ze dne 21. 9. 2001 č.j. OAM-3909/VL-10-P18-2001 (převzetí bylo stanoveno na den 22. 10. 2001) prostřednictvím držitele poštovní licence, zásilka se však správnímu orgánu I. stupně dne 2. 10. 2001 vrátila zpět nedoručená s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán I. stupně měl za to, že stěžovatel se v místě doručení písemnosti nezdržuje a jeho pobyt mu nebyl znám, proto přistoupil k doručení výzvy k převzetí rozhodnutí dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu. Výzva byla dne 4. 10. 2001 uložena u pověřeného zaměstnance ministerstva v P. s. Z. po dobu 15 dní a oznámení o jejím uložení bylo vyvěšeno na místě obvyklém. Poslední den lhůty 19. 10. 2001 tak byl považován za den doručení výzvy. Stěžovatel se k převzetí rozhodnutí správního orgánu I. stupně v den ve výzvě uvedený nedostavil, ač mu výzva byla dne 19. 10. 2001 doručena, proto je den 22. 10. 2001 (v souladu s ustanovením § 24 odst. 4 zákona o azylu) považován za den doručení rozhodnutí stěžovateli. Dne 14. 11. 2001 podal stěžovatel rozklad proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jelikož rozklad proti rozhodnutí měl být podán ve lhůtě sedmi dnů ode dne doručení rozhodnutí (§ 29 odst. 2 zákona o azylu), tedy do 29. 10. 2001, žalovaný jej správně zamítl jako opožděný.

Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem zastává názor, že v projednávaném případě byly splněny podmínky ustanovení § 24 odst. 3 a 4 zákona o azylu, že tedy doručování písemností správního orgánu I. stupně stěžovateli proběhlo v souladu se zákonem, a plně odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Stěžovatel stejně jako v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti nepředložil žádné důkazy k prokázání svého tvrzení (které nekoresponduje se sdělením držitele poštovní licence ze dne 2. 10. 2001), že se v době doručování shora citované výzvy správního orgánu I. stupně v místě doručování skutečně zdržoval. V dané věci bylo prokázáno, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 9. 2001 č.j. OAM-3909/VL-10-P18-2001 bylo stěžovateli řádně doručeno dne 22. 10. 2001. Skutečnost, že stěžovatel si rozhodnutí, který již bylo doručeno, později (dne 9. 11. 2001) osobně v P. s. Z. vyzvedl, neměla na běh lhůty k podání rozkladu žádný vliv. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nikterak nepochybil, neshledal-li v předmětném správním řízení o udělení azylu namítané vady a žalobu stěžovatele zamítl.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelem uplatněné důvody kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. oprávněnými, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Brně stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 9 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám ustanovené zástupkyně JUDr. Evy Poláckové do 1 měsíce od právní moci rozsudku

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

